

παξ εἰσελθὼν δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ.

«Οἱ παραποτάμιοι χωρικοὶ ἔχουσιν ἀπίστευτον ἐπιτηδειότητα. λέγει ὁ Ἀσέρβης, διὰ νὰ βαδίζωσιν ἐπὶ τῶν πασσάλων τούτων τοὺς ὁποίους τὸ ρεῦμα κινεῖ πολλάκις μὲ τρόπον ὁρατὸν. Ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, ὅλα πηδῶσιν ἀπὸ πασσάλου εἰς πάσσαλον μετὰ μοναδικῆς εὐκινησίας. Ἐπεθυμήσαμεν νὰ τοὺς βοηθήσωμεν νὰ ἀνασύρῃσι τὰ δίκτυά των· ἐτολμήσαμεν μάλιστα νὰ διανύσωμεν τὸ ἐν τρίτῳ τῶν πασσάλων ἐκείνων, ἀλλ' ἡ θεὰ τοῦ ὕδατος, τοῦ ὁποίου τὸ ρεῦμα διήρχετο μετὰ ταχύτητος ὑπὸ τοὺς πόδας μας, ἐξάλισεν ἓνα τῶν συντρόφων μας, καὶ ἐὰν δὲν ἴστατο ἐγκαίρως, θὰ ἐπιπτεν εἰς τὸν ποταμόν. Τὰ παιδιά καὶ οἱ ἄνδρες μάλιστα ἐμπιστεύονται πολὺ εὐτόλμως εἰς ἐλαφρότητα των, καὶ εἶναι σπάνιον νὰ παρέλθῃ ἔτος χωρὶς νὰ πέσῃ τις ἐξ αὐτῶν εἰς τὸ ὕδωρ μὲ κίνδυνον νὰ πνιγῇ, καθότι ἡ βιαιότης τοῦ ρεύματος ἐμποδίζει τὰς λέμβους νὰ ἴστανται πλησίον ὥπως παρέχουσιν βοήθειαν.»

Πρὸς δυσμὰς τῶν Βραχωδῶν ὁρέων οἱ Ἰνδοὶ ἐξασκουσι τὴν ἀλιείαν τῶν ἀττακέων ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τῶν Ὀφρων. Ὑπάρχει μέρος τι καλούμενον Πτώσις τοῦ Ἀττακέως, ὅπου συλλαμβάνεται ἀπίστευτος ποσότης ἀττακέων. Ἀρχίζουν οὗτοι νὰ πηδῶσιν ὀλίγον μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ νὰ ἀναβαίνωσι τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Τότε οἱ Ἰνδοὶ φθάνουσι καλυμβῶντες ἐν τῷ μέσῳ τῶν καταρρακτῶν. Τινὲς τοποθετοῦνται ἐπὶ βράχων, ἄλλοι μένουσι μέχρι ζώης ὄρθιοι ἐν τῷ ὕδατι, καὶ ὅλοι, κρατοῦντες ἀκόντια, ἀκοντίζουν τοὺς ἀττακεῖς ὅταν οὗτοι προσπαθοῦσι νὰ πηδήσωσιν ἢ ὅταν ἐπαναπίπτουσιν ὀπίσω.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀκοντίου τοῦ πρωρισμένου διὰ τὴν χρῆσιν ταύτην εἶναι ὅλως ἰδιαιτέρα, εἰς μίαν δὲ ἡμέραν φονεύονται τοιοῦτοτρόπως πολλαὶ χιλιάδες. Περιηγητὴς τις, ὁ Κ. Μελλέν, μάρτυς ἀλιείας τοιαύτης, βεβαιοῖ ὅτι εἶδεν ἀττακέα ἐκτελοῦντα πῆδημα 30 περίπου ποδῶν ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου τὸ ὕδωρ

ἀρχίζει νὰ ἀφρίζῃ μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ καταρράκτου.

Ἡ ἀλιεία τῶν ἀττακέων ἀρχίζει περὶ τὸν ὀκτώβριον καὶ ἡ ἀκμὴ αὐτῆς εἶναι περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰανουαρίου. Ἀγρεύουσιν τότε μυθώδεις ποσότητας ἐκ τοῦ ἰχθύος τούτου. Κατὰ τὸν μαῖον ἐλαττοῦται καὶ κατὰ τὸν ἰούλιον παύει ἐντελῶς.

ΑΙ ΠΗΛΟΒΑΤΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ *)

(Συνέχεια καὶ τέλος).

Ὡ! ἀνέκραζεν ὁ θεολόγος, δὲν ὑπάρχει μεγαλειτέρα εὐτυχία εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τῆς περιηγήσεως! Πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἡδυνάμην νὰ περιηγοῦμην καὶ ἐγὼ! ἴσως περιηγούμενος θὰ ἡδυνάμην νὰ πληρώσω τὸ κενὸν τῶ ὁποῖον αἰσθάνομαι ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Ἀλλὰ ἤθελον νὰ ὑπάγω μακρὰν, πολὺ μακρὰν... θὰ ἐπέσκεπτόμην ἐν πρώτοις τὴν Ἑλβετίαν, ἔπειτα τὴν Ἰταλίαν, ἔπειτα...

Εὐτυχῶς αἱ πηλοβατίδες εἶχον πραγματοποιήσει τὴν ἐπιθυμίαν του· διότι ἄλλως Κύριος οἶδε μέχρι ποῦ ἤθελεν ὑπάγει.

Ἴδου λοιπὸν αὐτὸς διατρέχων τῆς Ἑλβετίας τοὺς δρόμους, ἐστιθασμένος μετ' ἄλλων ὁπῶ ταξειδιωτῶν ἐν τινὶ ταχυδρομικῷ ἀμάξῃ. Τρομερὰ κεραλαλγία τὸν ἐδρασνίζε ὥς δὲ νὰ μὴ ἔρκει τοῦτο τὸ αἷμα εἶχε συρρεύσει εἰς τοὺς πόδας του καὶ εἶχεν ἐξορδάνει αὐτοὺς ὑπερμέτρως, πρὸς δὲ ἕνεκα κκκῆς θέσεως ἐν τῷ ὕπνῳ εἶχε στραβολαιμασθῇ, καὶ δὲν ἡδύνατο νὰ κινήσῃ ἀνιδύτως τὸν τράχηλον. Ἐνεκα τῆς καταστάσεως, εἰς ἣν εὗρίσκετο οὔτε νὰ ἦναι ἐξυπνος ἡδύνατο, οὔτε νὰ κοιμηθῇ κατῳρθοῦ. Εἰς τὸ δεξιὸν αὐτοῦ θυλάκιον εἶχε μίαν συναλλαγματικὴν, εἰς τὸ ἀριστερὸν τὸ διαβατήριόν του, καὶ χρυσὰ τινὰ νομίσματα ἐν δερματίνῳ βαλαντίῳ, ὅπερ ἐπὶ τοῦ στήθους του ἔφερεν. Ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐκ φόβου μὴ ἀπώλεσέ τι τῶν πολυτίμων τού-

(*) Ἐκ παραδρομῆς τὰ τέλη τοῦ παρόντος διηγήματος παραλείφθη ἐν σ. 1319. Τὴν ἑλλειψιν ταύτην ἀναπληροῦμεν, ζητοῦντες παρὰ τῶν ἀναγνωστῶν ἡμῶν συγγνώμην διὰ τὴν ἐπελθοῦσαν ἀταξίαν.

των ἀντικειμένων ἔψαυεν ἀλληλοδιαδόχως αὐτὰ, διαγράφων οὕτω διὰ τῆς χειρός του διηνεκῇ τρίγωνα. Ἀλεξίβροχα καὶ ραβδία καὶ πῖλοι, εἰς τὰ πλευρὰ τῆς ἀμάξης προσηρημένοι τὸν ἐμπόδιζον νὰ ἴδῃ τὰ μέρη, δι' ὧν διήρχοντο. Ἀλλως δὲ ὁ οὐρανὸς ἦν νεφελώδης καὶ ζοφερός. Τὰ δάση τῶν ἐλατῶν, ὧν αἱ κορυφαὶ ἐκρύπτοντο εἰς τὰ νέφη, ἐφαίνοντο διὰ μέσου τῆς ὀμίχλης ὡς ἐρεῖ-κκι προσηλωμένοι εἰς τὰ πλευρὰ τῶν ὀρέων. Ἐννοεῖται ὅτι τοιοῦτοτρόπως οὔτε τὸ λευκὸν ὄρος, οὔτε τὰς λοιπὰς φημιζομένας γοητευτικὰς τῆς Ἑλβετίας τοποθεσίας ἠδυνήθη νὰ θαυμάσῃ ὁ ἡμέτερος θεολόγος.

Αἶφνης ὁ ἄνεμος ἤρχισε νὰ πνέῃ μετὰ σφοδρότητος καὶ πυκναὶ χιόνος νιφάδες νὰ πίπτωσιν.

— Οὐφ! ἀνεκράυγασε στένων, πολὺ ἐπροτίμων νὰ εὕρισκόμεν ἐκεῖθεν τῶν Ἀλπεων. Ἐκεῖ ἡ θερμοκρασία εἶναι εὐκρατος, ἐκεῖ αἰώνιον ἔαρ βασιλεύει... Ἐπειτα θὰ ἠδυνάμην νὰ παρουσιάσω καὶ τὴν συναλλαγματικὴν μου ἥτις ἐνταῦθα μ' ἐμποδίζει νὰ θαυμάσω ἀρκούντως τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως, τοσοῦτον φοβοῦμαι μὴ τὴν ἀπολέσω!... Πολὺ ἐπεθύμουν νὰ εὕρισκόμεν εἰς Ἰταλίαν.

Κατὰ φυσικὴν συνέπειαν εὐρέθη ἐν μέσῃ Ἰταλίᾳ, μεταξὺ Ῥώμης καὶ Φλωρεντίας. Εἶδε τὴν λίμνην Τρασιμῆνην ἐκτεινομένην παρὰ τοὺς πρόποδας κυανοχρόων βουνῶν. Ἀλλ' εἶδε προσέτι παρὰ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης ταύτης, ἔνθα ὁ Ἀνίθας ἐνίκησε τὸν Φλαμίνιον, παιδία ἀνυπόδητα δδηγούντα ἀγέλας μαύρων καὶ ἀκαθάρτων χοίρων ὑπὸ τὴν σκιὰν βοδοδαφνῶν. Ὅθεν ἡ στιγμή δὲν ἦτο κατάλληλος ὅπως ἐκφωνήσῃ: «ὦ ῥαΐα Ἰταλίᾳ!» καὶ διὰ τοῦτο οὔτε ὁ θεολόγος οὔτε οἱ συνοδοιπόροι αὐτοῦ δὲν ἠσθάνθησαν μεγάλην προθυμίαν νὰ ἐκφέρωσι τὴν κλασσικὴν ταύτην ἐπιφώνησιν.

Σμήνη μωῶν καὶ κηνώπων ἐπέπεσαν λυσσώδη κατὰ τῆς ἀμάξης. Μάτην οἱ ταλαίπωροι ὁδοιπόροι προσεπάθουν ν' ἀποκρούσωσι τὸν ἐχθρὸν διὰ κλάδων μυρσίνης· τὰ κεντήματα ἐπολλαπλασιάζοντο. Καὶ αὐτοὶ οἱ σύροντες τὴν ἀμαξάν ἵπποι δὲν ἔμενον ἀπρόσβλητοι, οἱ ταλαίπωροι καίτοι

τὸ δέριμα αὐτῶν ἦν ἀρκούντως παχὺ, παλυπληθὴ ὅμως σμήνη συμπεπυκνωμένα σκινπῶν ἀνηλεῶς κατ' αὐτῶν ἐπιπίπτοντα, τοσοῦτον τοὺς ἐδυσανίζον, ὥστε σχεδὸν ἀδύνατον τοῖς καθίστατο νὰ προχωρήσωσι. Ἐκτὸς δὲ τούτου, μᾶλλον δ' ἔνεκα τούτου ῥαγδία μαστιγώσεις, ἐξ ἴσου ἀνηλεεῖς, ἐπίπτον ἐπὶ τῶν νώτων των.

Ὁ ἥλιος ἔδυσε καὶ τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας διεδέξατο βραχὺ, ἀλλ' ἐπαισθητὸν ψυχρός, ὡς εἰάν ὁ ὑγρὸς τῶν τάφων ὁρᾷ ἀντικατέστησε τὴν ζωογόνον τοῦ ἡλίου θερμότητα. Συγχρόνως δὲ τὰ ὄρη προσέλαβον τὴν παράδοξον ἐκαίνην πρασίνην χροιάν, ἥτις ἀνευρίσκεται καὶ εἰς τὰς εἰκόνας τῶν ἀρχαίων ζωγράφων, προσερχομένη ἐξ ἐπιδράσεως τοῦ φωτὸς ἀκχτανοήτου διὰ πάντα μὴ ἰδόντα τοῦτο αὐτοῖς ὀμμασιν.

Πάντα ταῦτα ἀπετέλουν λαμπρὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς θέαμα ἐν τούτοις ἡ πείνα καὶ ἡ κόπωση ἠνάγκαζον τοὺς ταξειδιώτας νὰ μὴ δίδωσι παντάπασι προσοχὴν εἰς τοῦτο, ἀλλὰ νὰ τρέχωσι ὅπως εὕρωσι ξενοδοχεῖόν τι. Θὰ ἀντήλασσον δὲ μετὰ πάσης χαρᾶς τὰ μεγαλοπρεπέστατα τῆς φύσεως θεάματα ἀντὶ μιᾶς κλίνης καὶ ὀλίγης τροφῆς. Ἀλλὰ, φεῦ! ποῦ νὰ εὕρεθῶσιν ὅλα ταῦτα!

Ἐν τούτοις διελθόντες ἐλαϊῶνα πυκνὸν, ἔστησαν τέλος πρὸ ἀθλίου τινὸς καπηλείου. Εὐθὺς δ' ἀμέσως περιεστοίχισεν αὐτοὺς δωδεκάς ἀναπήρων ἐπαιτῶν, ὧν ὁ ῥωμαλεώτερος ὠμοιάζεν, ἵνα τὴν ἐκφρασιν τοῦ ποιητοῦ **Maryat** μεταχειρισθῶμεν, πρὸς τὸν πρεσβύτερον τῆς πείνης υἱόν. Οἱ λοιποὶ ἦτο τυφλοὶ ἢ παράλυτοι, τινὲς δ' αὐτῶν ἐλλεῖπει ποδῶν περιεπάτουν διὰ τῶν χειρῶν των.

— Ἀφεντικὰ, ἐλεημοσύνη! **Eccellenza miserabili!** ἐφώνουν δεικνύοντες τὰ ἡκρωτηριασμένα αὐτῶν μέλη.

Εἰς προὑπάντησιν τῶν ξένων προσῆλθεν ἡ ξενοδόχος, εἶδος γυναικὸς ἀνυποδήτου με λυτὴν καὶ ἀκτένιστον τὴν κόμην, περιβεβλημένης δὲ ἀκάθαρτον καὶ ἐλεινὴν ἐσθῆτα.

Ἡ οἰκία ἢ μᾶλλον τὸ χάλασμα, ὅπερ κατῴκει ἦν ἀντάξιον τῆς ἐνοίκου. Εὐκόλως δὲ τις ἐννοεῖ ὅτι καὶ τὸ φαγητὸν, καὶ

ὁ ὕπνος των ἦν ἀντάξια τοιαύτης οἰκίας καὶ τοιαύτης οἰκοδεσποίνης. Ἐπὶ οἶνον οὐδόλως διαφέροντα ἀπὸ ἱατρικόν, καὶ ἐκοιμήθησαν ὅπως ἠδυνήθησαν.

Ὁ θεολόγος δὲν κατώρθωσε νὰ κλείσῃ τὰ ὄμματα. «Ἰσχυρὸν πρᾶγμα εἶναι νὰ περιηγεῖται τις, ἐσκέπτετο, ἀλλὰ δὲν ἐπρεπε νὰ ἔχῃ σῶμα, τὸ ὅποιον νὰ ἦναι ἠναγκασμένος νὰ περιποιῇται. Ἄν ἦτο δυνατόν τὸ πνεῦμα νὰ πετάσῃ μόνον, καὶ ν' ἀφίσῃ τὸ σῶμα ν' ἀναπαύηται ἡσυχον!... Πανταχοῦ, ὅπου καὶ ἂν ὑπάγω, αἰσθάνομαι ἐν ἐμαυτῷ τὸ αὐτὸ ἀνεξήγητον κενόν. Ἐπεθύμουν τι καλλίτερον τῶν ὕλικῶν ἀπολαύσεων τῆς ζωῆς. Ἀλλὰ τί;... ποῦ εἶναι ὁ θηραυρὸς οὗτος;... Καὶ ποῦ νὰ τὸν ζήτῃσω;... Ἀδιάφορον!... Τοῦτο μόνον εἰδεύρω ὅτι ἤθελον νὰ εὐρισκόμεν ἐκεῖ ἔνθα εἶναι τις εὐτυχής, ἔνθα ἀδύνατον ἀπολύτως εἶναι νὰ καταστῇ εὐτυχέστερος!»

Μόλις ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους καὶ ὁ θεολόγος εὐρέθη ἐν τῷ δωματίῳ του· μακρὰ λευκὰ παραπετάσματα ἐκόσμουσαν τὰ παράθυρα, εἰς τὸ μέσον δὲ τοῦ δαπέδου ἔκειτο μέλιν φέρετρον, καὶ ἐν τῷ φερέτρῳ τούτῳ ὁ ἡμετερος θεολόγος ὕπνωτε τὸν αἰώνιον ὕπνον.

Ἡ ἐπιθυμία του ἐξεπληροῦτο· τὸ μὲν σῶμα ἀνεπαύετο, τὸ δὲ πνεῦμά του ἵπτατο εἰς ἀγνώστους χώρας.

Αἰφνης δύο γυναῖκες ἐπεράνησαν ἐν τῷ νεκροφόρῳ δωματίῳ. Γνωρίζομεν αὐτάς ἤδη· ἦσαν ἡ μοῖρα τῆς θλίψεως καὶ ἡ ἀντιπρόσωπος τῆς εὐτυχίας. Ἀμφότεραι ἐκλίναν τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐθεώρησαν τὴν μορφήν τοῦ νεκροῦ.

— Ἴδου λοιπόν, εἶπεν ἡ μοῖρα τῆς θλίψεως πρὸς τὴν σύντροφον αὐτῆς, ἴδου τὰ μεγάλα εὐτυχήματα, ἅτινα αἱ πηλοβατίδες σου, προὔξενησαν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος!

— Τοῦλάχιστον, ἀπεκρίνατο αὕτη, εἰς τοῦτον τὸν ἐνταῦθα κοιμώμενον πρέσχον εὐτυχίαν, ἥτις δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τῷ ἀφαιρεθῇ.

— Ὡ, παντάπασιν! ἀνεφώνησεν ἡ θλίψις· διότι ἄκλητος ἀπῆλθε καὶ δὲν δύναται νὰ λάβῃ τὴν ἀνταμοιβὴν αὐτοῦ πρὶν ἢ κριθῇ ἄξιός αὐτῆς, πρὶν ἢ ἐκπληρώσῃ

τὴν ἀποστολήν, ἥτις τῷ ὠρίσθη ὑπὸ τῆς ὑπερτάτης θελήσεως. Ἐπιθυμῶ νὰ τῷ κάμω μίαν χάριν.

Καὶ ἡ μοῖρα ἀφείλε τὸν ποδῶν του τὰς πηλοβατίδας· καὶ πάραυτα ὁ θεολόγος ἀπετίναξε τὸν μόρσιμον αὐτοῦ ὕπνον καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ζωὴν. Ἡ δὲ μοῖρα τῆς θλίψεως ἀπέπτυ, φέρουσα τὰς πηλοβατίδας μεθ' ἐαυτῆς· ἐκτοτε ἀναμριδῶς ἐθεώρησεν αὐτάς ὡς κτῆμά της ἀποκλειστικόν.

Κατὰ τὸ δανικόν τοῦ Andersen

Ν. Γ. Π.

ΜΥΡΙΑ ΟΞΑ.

~ ~ ~

* ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.—Ὁ διακεκριμένος κριτικὸς καὶ δημοσιογράφος Saint Marc Girardin, ἐτελεύτησεν ἐσχάτως ὑπερβδομηκουτούτης. Ἡ ἀπώλεια τοῦ ἀνδρὸς τούτου εἶναι ἐθνικὴ διὰ τοὺς Ἕλληνας ἡμᾶς ἀπώλεια· διότι ἐν τῷ Saint Marc Girardin ἡ πατρίς ἡμῶν οὐ μόνον φίλον θερμὸν ἀπόλλυσιν, ἀλλὰ καὶ ἄοκνον συνήγορον καὶ ὑπερασπιστήν. Τὸ σπουδαιότατον τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ ἐστὶ τὸ Cours de littérature dramatique (Μαθήματα περὶ τῆς δραματικῆς φιλολογίας).

* Ἐν Avignon τῆς Γαλλίας ἐτελεύτησε τοῦ ζῆν ὁ John Stuart Mill, εἰς ἡλικίαν ἐτῶν 67. Ἀπὸ τοῦ Adam Smith ὀλίγοι ἄνδρες εἰργάσθησαν εἰς τὴν πρόοδον τῶν πολιτικῶν καὶ οἰκονομικῶν ἐπισημῶν μετὰ τῆς αὐτῆς δυνάμεως πνεύματος καὶ βαθυνοίας. Ἐκ τῶν συγγραμμάτων του ἔχουσι καὶ ἑλληνιστὶ μεταφρασθῇ τὸ περὶ τοῦ ἀντιπροσωπικοῦ πολιτεύματος, καὶ τὸ περὶ Ἐλευθερίας. Λέγεται δὲ ὅτι ἑκατοντασέλιδον αὐτοβιογραφίαν κατέλιπεν ἀνέκδοτον, σύγγραμμα περίεργον διὰ τὴν γλαφυρότητα τῆς φράσεως καὶ τὴν ἐν αὐτῷ διαλάμπουσαν ἀφέλειαν καὶ εἰλικρίνειαν.

* Καὶ ἕτερος δὲ οἰκονομολόγος Γάλλος ὁ Dunoyer ἀπέθανεν ἐσχάτως. Ἡ Journal des économistes ἐδημοσίευσεν